

ZALINO DREVO

Nekoč v času mogočnih grških bogov je živelo dekle po imenu Zala, ki je bilo prečudovito in prijazno, zato so ji vsa dekleta zavidala. Zato so jo poslale v gozd, kjer se je izgubila in tavalala po gozdu več dni, nato pa se je obupana ulegla k drevesu in zaspala. To drevo se je z njo posebno povezal in ji namenilo življenje v drugačni podobi. Življenje drevesa.

Po dolgotrajnem iskanju Zale so prebivalci vasi postali nemirni zaradi ukaza boga podzemlja Hada. Nekemu vojaku se je namreč Had prikazal v sanjah in mu naročil, naj požgejo vse gozdove, vendar mu ni izdal, zakaj. Želel je namreč uničiti Zalo in drevo, ki je bilo z njo povezano. To je bila skrivnost, ki je ni želel izdati zaradi želje po maščevanju in prevladi nad ostalimi bogovi.

Ljudje so začeli vse povprek sekati, požigati in uničevati gozdove, češ da je bil to ukaz boga. Vse rastline so sežgali in uničili vsa drevesa, saj se niso želeli upirati Hadovim muham. Rastline so se začele upirati, a niso imele moči, da bi ustavile vaščane, ki so se strogo držali ukaza.

Toda ravno v tistem času je minilo točno leto dni, odkar je Zala zaživela v obliki drevesa. Ko je začutila, da je gozd ogrožen, se je tako rekoč prebudila iz spanja in ves gozd zavarovala s posebnim ščitom, ki ga skoraj ni bilo mogoče predreti. Ljudje so na vse načine poskušali predreti ščit, vendar mu niso bili kos.

Minevali so dnevi, tedni, celo meseci, ko je ščit kar naenkrat začel popuščati zaradi neznanega razloga. Prebivalci, ki so upali na odrešenje pred smrtjo, so to uvideli in ponovno začeli napadati gozd. A ščit se ni kar takoj vdal, postopoma je popuščal. Vsa drevesa in živali so se prestrašila, da jih bodo ponovno uničili, dokler jih ni premagala jeza. Začeli so ruvati korenine iz zemlje, premikati veje in se vsi razjarjeni želeli ljudem postaviti na pot in jim prekrižati načrte ... Tudi gozdne živali so ponorele in začele divjati, saj so začutile težavo na nebu. Pripravljalo se je na nevihto, strele so nenadzorovane razsvetljevale nebo in gromom kar ni bilo konca. Toda ljudje niso odnehali. V boju s ponorelimi rastlinami in živalmi so zmagali, vendar ne z lahkoto. Stalo jih je življenje, a to jih ni ustavilo. Predirali so ščit kljub slabemu vremenu.

Ščit se je dokončno sesul. Zalino drevo pa prav tako. Odpadali so mu listi in neverjetno hitro se je sušilo. Toda živali in rastline so vedele, zakaj. Zaradi bogov. Nemogoče je, da bi se dekle spremenilo v drevo brez pomoči bogov. Čeprav je bila vez med drevesom in Zalo neverjetno močna, drevo brez pomoči dekletu ne bi moglo ponuditi drugega življenja. Seveda! Zala je bila hči vladarja bogov Zeusa, katerega najhujši sovražnik je bil temni vladar podzemlja Had.

Vsi bogovi so se prepirali, borili in celo poškodovali najmočnejše orožje – kroglo strel. To je čutila tudi njegova hči, ki je bila s svojim očetom močno povezana, saj ji je vlival moč. Ampak to ni bil edini problem. Ko so vaščani predrli ščit, so močno poškodovali drevo, ki je bilo povezano z Zalo. Postajalo je vse huje in Zalino drevo se je ponovno začelo spreminjati v prvoten izgled. Na koncu je strela udarila v staro posušeno drevo, ki je zagorelo. Iz ognja se je zaslišal strašen in glasen glas. Had! Vse ljudi je prisilil, naj uničijo najvišje in

najmogočnejše drevo – Zalino drevo! Eden od njih je na zemlji ob koreninah opazil obliko dekleta in ustavil vse ostale. Zavladata je tišina. Razen kapljic, ki so padale na mokro zemljo, in groma, ki je spremljal strele, je vladala čista tišina, dokler se glas Hada v ognju ni začel razlegati čez cel gozd. Kričal je, naj ne stojijo kot lipovi bogovi in uničijo drevo. Toda nihče se ni niti ganil. Opazovali so, kako se podoba dekleta v zemlji spreminja. Nehalo je grmeti in dež je počasi ponehal. Bogovi so se pobotali in popravili kroglo strel. Še več kot to! Krogla je imela toliko moči, da je lahko Zevs svojo hčer spravil nazaj v telo deklice. Vsi so le strmeli, Had pa je bil več kot očitno ponovno poražen. Na telo drobne deklice so posijali topli sončni žarki in kmalu se je prebudila iz svojega lesenega telesa. Vsi so vriskali in ploskali, celo deklice, ki so Zali prej zavidale. Ampak ni bilo še vse v najlepšem redu. Zalina najboljša prijateljica je bila uničena in ranjena vse povsod. Zala je v solzah prosila svojega očeta še za drobno uslugo. Z veseljem jo je izpolnil in tudi drevo spremenil v ljubko dekle, po imenu Lesija.

Vse je bilo spet veselo, polno svetlobe in sreče. Razen temnega podzemlja in zlobnega vladarja Hada, seveda. Najboljši prijateljici Zala in Lesija sta imeli hiško na drevesu na točno tistem mestu, kjer sta bili prej vklenjeni v zemljo. Zdelo se je, da je gozd zdaj mnogo srečnejši in da drevesa govorijo med sabo. Lesija in Zala pa sta bili najsrečnejši med vsemi, saj sta bili skupaj za vedno, pa čeprav v človeški obliki.

Ana Govekar

PANOV GOZD

Pan je bil bog gozdov, polj in pastirjev. Prilastil si je najlepši gozd v celi deželi in živel v njem. Gozd je poimenoval po sebi, torej se je imenoval *Panov gozd*.

Pan se je zaljubil v prelepo *gozdno vilo* Esto. Tudi Esto je Pan privlačil in kmalu sta se poročila. Njun zakon je bil cela tri leta popoln. Nikoli se nista prepirala, vedno sta se razumela ter bila zelo prijazna drug do drugega. Ker sta bila po njuni presoji drug drugemu usojena, je Esta čez nekaj časa dobila dva sinova. Avgust in Leon sta si bila zelo podobna, večino časa sta ubogala, a še večkrat sta zganjala neumnosti. Te neumnosti so bile le preproste šale in z vsakim, ki sta ga potegnili za nos, sta se z njim nasmejala.

Esta pa je seveda zdaj, ko je imela doma dva navihana pobalina in v njenih očeh razumnega moža, imela veliko več dela kot prej, ko sta bila z možem sama. Zato je Pan počasi začel izgubljati živce in nekega dne je Esto, ker mu zjutraj ni mogla pripraviti zajtrka, pretepel. Pan je bil znan kot zelo vzkipljiv možak, česar Esta ni vedela. Pan je zaradi svojih izbruhov že prej dosegel strahospoštovanje ljudi, zdaj pa je izgubil tudi družino, saj je Esta odšla z dvojčkoma živeti drugam.

Pan je močno obžaloval svojo izgubo in potem se je začel znašati nad vsem živim v svojem *gozdu*. *Živali* je začel trpinčiti, saj je bil prepričan, da si bo ob tem opomogel od izgube družine. *Živali* so hotele pobegniti, nastala je panika, a jim zdaj brezčutni bog tega ni pustil. Za to, kar se je v Panovem *gozdu* dogajalo, so slišala tudi druga božanska bitja. Panu so poskušala pomagati s pogovorom in mu dopovedati, da ga Esta lahko sprejme nazaj, če se bo poboljšal. Pan pa je bil gluha za njihove besede, kmalu se jih je naveličal ter jih s svojo močjo zaklenil v rove temnega podzemlja. Ker Panu njegov gozd ni zalegel, se je spravil še na ostale *površine* v *pokrajini*. Dosegel je tudi vas, v katero se je preselila Esta s sinovoma.

Sinčka, ki se ju je le bežno spominjal, sta zrastle v mogočna mladeniča in ker sta bila potomca boga, sta tudi onadva imela nadnaravne sposobnosti. Svojega očeta seveda nista prepoznala, prav tako ne on njiju.

In začela se je bitka med njimi. Panu ni bilo jasno, od kod imata ta dva gospodiča tako moč, vedel pa je, da če se bo preveč prepustil svojim mislim, bo po vsej verjetnosti izgubil ta dvoboj. Sinova sta tako sposobnost, da sta se lahko drug z drugim pogovarjala v mislih in v dobri uri sta skovala načrt, kako bosta starca z lahkoto premagala. Ker sta bila skupaj močnejša, sta se odločila, da bosta sivobradega moža premagala kot eno. Tega Pan seveda ni pričakoval, saj je nad posestvom, ki ga je osvojil, izrekel poseben urok. Ta urok je prepričeval razumevanje med tistimi, ki so bogu poskusili preprečiti, da bo osvojil posestvo. Če pa se ljudje kregajo ter pretepajo med sabo, mu prihranijo čas. Dvojčka sta bila drug na drugega tako navezana, da ju urok ni dosegel. Kmalu sta pokončala, ne da bi vedela, kdo je, svojega očeta.

Po končanih opravkih se je vrnila Esta in na tleh zagledala svojega mrtvega moža. Kljub temu da ga je zapustila, ga je še vedno ljubila z vsem srcem in močno je zajokala. Sinova sta jo prišla tolažiti in jo začela spraševati, zakaj joče. Esta jima je povedala vso zgodbo in kmalu sta začela žalovati tudi dvojčka.

Vse, kar je Pan uničil, se je popravilo, *živali gozda* so se pomirile in Panov gozd je znova zaživel v vsej svoji milini in lepoti.

Pia Bogataj

GRABEŽLJIVA LISICA

Nekoč je živel zelo bogata *lisica*. Imela je veliko denarja in živel je v ugledni vili sredi *gozda*. Bila pa je tudi zelo grabežljiva – neprestano je mislila samo na to, kako bi zaslužila še več denarja. Pri tem pa je bila tudi zelo zapravljava in obsedena z nakupovanjem. In pri vsem tem se sploh ni menila za želje drugih, zato pri sosedih ni bila najboljše zapisana.

Nekega dne se je *zajec* sprehajal po *gozdu* in klepetal s svojim prijateljem *srnjakom*. Usedla sta se na klopco in se začela pogovarjati, ko ju je zmotil hrup iz smeri, v kateri je bila *medvedova* hiša. Radovedno sta se odpravila pogledat, kaj se spet kuha. A ko sta prišla do tja, sta povsem obnemela obstala na robu *jase*. Tam je namreč stala *lisica*, nališpana in okrašena

kot novoletna *jelka*, in s kričavim, cvilečim glasom nekaj naročala delavcem, ki so *žagali*... **DREVJE!!!** In to ne samo *starih dreves*, ampak kar vse povprek. Ob robu te norije pa je stal *medved*, ježno brundal na *lisico* in se brez posebnega učinka drl na delavce. Stekla sta k prijatelju in ga kriče povprašala o položaju.

Medved jima je obupano razložil, da ima prevzetnica ves *gozd* za svojega in da se je spomnila *požgati* in prodati celo *hosto*. Poskušal jo je že pregovoriti, vendar se ni zmenila za čisto nič, zato so vsi skupaj zakorakali k njej.

»Poglej, Rozika (tako je bilo *lisici* ime),« je začel *zajec*. »Do zdaj smo še prenašali tvoje izmišljotine, ampak to je pa že preveč!«

»Se strinjam! Le kako se lahko spraviš nad *gozd*?! Saj ne moreš zaslužiti z našim *domovanjem*,« mu je pritrdil *srnjak*.

»Res je, ampak da se spraviš to početi ravno pred mojo hišo, je pa sploh nedopustno,« se je vključil še *medved*.

Lisice pa to ni prav nič ganilo. S prav zlobno osladnim glasom je odvrnila: »Ja, vsi moramo z nečim služiti, mar ne? Kaj ko bi raje odšli domov počet kaj pametnejšega, nas pa pustili pri miru?« Ne da bi počakala na odgovor, je nadaljevala: »Ja, no, hvala ... Adijo, ljubčki!« Potisnila jih je stran in se obrnila spet k delavcem. Trije prijatelji so uvideli, da pregovarjanje tako ali tako nima smisla in so presneto *lisico* raje poskusili odmisлити.

V prihodnjih dneh je po *gozdu* kar naprej brnelo. *Lisica* jev petih dneh podrla že polovico *gozda* in *les* izvažala neznano kam. *Manjše živali*, ki so si hišico uredile *na drevesih* ali med njihovimi *koreninami*, so ostale brez strehe nad glavo, vendar trdosrčne grabežljivke niti to ni ganilo. Pa se je vendar naveličala *sekati* in se odločila preostali *gozd požgati*, češ saj bodo *živali* lahko živele v enem od mojih blokov, mar ne? *Drevesa* v tem delu so tako ali tako že stara in *grčava*, le kaj bom imela od njih? In je bogastva željna *Rozika* ukazala *požgati gozd*.

A ko so bile *krošnje* že vse v plamenih, se je namenila domov. Tedaj pa jo je spreletelo, nepremišljeno *lisico*. Saj vendar v gorečem *gozdu* stoji tudi njena vila! A nič ni pomagalo, če je jokala, kričala in tulila – njeno domovanje in bogastvo je pogoltnil *ogenj*. Še bolj pa je zavidala *živalim*, ko je ugotovila, da so si prisvojile nekaj *lesa*, povečale medvedovo hiško ter okoli *posadile drevesa*. Svojega ponosa pa ni hotela požreti in je raje še tri leta čakala na novo domovanje, kot da bi svojo napako priznala drugim *živalim*.

NAUK: Kdor z malim zadovoljen ni, velikega vreden ni.

Nina Cankar